

til at sige: Ja, dersom Du nu skal kunne siges at have Valgret, saa maa Du naturligtviis være i Besiddelse af Betingelserne for at kunne deeltage i et Valg, som foretages nu. Den Fiction maa vi virkelig kræve af Enhver, der vil tale med om disse Spørgsmaal, at han vil kunne føle sig i, at man, ved at tale om Valgret og Valgbarhed, tænker sig disse Rettigheder som eksisterende ogsaa paa saadanne Tider, hvor der i Virkeligheden ikke foretages Valg. Naar der altsaa skulde være noget Tilfælde, hvori man vilde opløste det Spørgsmaal, hvorvidt en bestemt Person paa et givet Tidspunkt, da der ikke foretages Valg, er i Besiddelse af Valgretten, saa maatte man fordrø, at han ogsaa i dette Moment havde denne Bopæl. Det vilde kun lidt nytte, om han traadte frem og med Grundlovens § 35 i Haanden sagde: Nei, der staaer, at det er i det sidste Aar før Valget, jeg skulde have Bopæl i Valgkredsens; Valget er foregaaet for et Aar siden; nu ere vi langt fra dette Tidspunkt, og nu har jeg ganske vist ikke denne Bopæl, men dengang havde jeg den. I saa Fald vilde man sige: Men, min Kjære, vi spørge, om Du nu har Valgret, og hvis Du nu skal have den, saa maa Du nu være i Besiddelse af Domicilet. Derfor var det ogsaa, jeg sagde, at for mit Vedkommende vilde det ikke have noget Væsentligt at sige, om der endog i den Paragraph, hvorom der her er Tale, havde staaet, at ved Valgene til Landsthinget ere kun de valgbare, der i det sidste Aar før Valget have dette Domicil; men, naar jeg seer, hvilken Betydning man, dersom dette havde staaet der, vilde have forsøgt at lægge herind i, saa maa jeg paa det Bestemteste fastholde, at der ikke er Skygge af en saadan Udtaelse. Man maa dreie og vende Paragraphen saameget, man vil, saa vil man finde, at der umuligt kan være Tale om nogen Valgbarhed, uden at der i samme Dieblik maa paa vises en Bopæl i Valgkredsens; thi der staaer udtrykkelig, at Valgbarheden er kun tilstede, naar der haves Bopæl i Valgkredsens — ja, der er naturligtviis endog sagt noget Mere, thi der er naturligtviis tilføjet, at denne Bopæl skal Vedkommende have haft igennem et vist Tidrum, ellers vilde det jo blive en altfor urimelig og er altfor besynderlig Bestemmelse; Fordringen

er meget liberalt indskrænket til meget lidt, blot til det sidste Aar. — Jeg skal iøvrigt bemærke, at, hvis man vilde holde sig meget stærkt til Ordfor-
 tolfning, saa kunde man ogsaa her komme til til en meget smul Fortolkning, idet man kunde sige: Det er saamænd ligegyldigt, om han ogsaa kun har Bopæl i Valgkredsens i 5 Minutter, naar han blot engang har haft Bopæl der i Aarets Løb, det er fuldkommen tilstrækkelig; thi der staaer egentlig slet ikke Andet, end at han skal „i det sidste Aar have haft Bopæl“ i Valgkredsens, og det kunde man jo sige er Tilfældet, naar han blot har været der i 5 Minutter. Men der gives dog visse Maader at tage Ord paa, som ere i den Grad besynderlige, at man slet ikke har nødtigt at dvæle længe derved. Hvad nu specielt dette angaaer, skal jeg bemærke, at det er saa heldigt, at vi særligt have haft denne Passus under nærmere Overveelse, og at der fra alle Sider ikke er reist den ringeste Indvending imod den Forstaaelse, der eenstemmigt blev udtalt som den eneste, der kunde lægges i Ordene, at Vedkommende igennem hele dette Aar til det sidste Moment skal have haft denne Bopæl, at han maa have bevaret den hele Aaret. Naturligtviis vilde det være et overordentlig slemt Tilfælde, hvis man efterviste Bestemmelser i en Lov, der maatte siges at være meningsløse. Bestemmelser kunne være uhenftigsmæssige, de kunne være mere eller mindre ønskelige, mere eller mindre fornuftige fra Ens individuelle Standpunkt; men Lovgiveren behøver jo ikke altid at indtage det samme Standpunkt, som den enkelte Person indtager. Derimod kan man vel med Føie gjøre Fordring paa, at han dog virkelig indtager et Standpunkt, og at der fra dette Standpunkt, som han indtager, skal være Consequens i, hvad han fordrer, og derfor indrømmer jeg meget villigt, at det altid er misligt, naar man saa at sige kan undergrave den Grund, paa hvilken Lovbestemmelser hvile, ved at eftervise, at der dog er noget Urimeligt, noget Meningsløst, noget Uforvarligt i visse Paragrapher, saaledes som de nu engang ere affattede, saafremt de antages at skulle forstaaes paa en vis Maade, hvorfor man da, for at kunne have Lovgiverens fulde Consequens eller den nødvendige Consequens, han maa forudsættes at